

“Sóc optimista i penso que el futur no serà tan negre com el dibuixo”

Jordi de Manuel (Barcelona, 1962) publica a Edicions 62 *Mans lliures*, amb la qual continua el cicle de novel·les protagonitzat per l'inspector Marc Sergiot i que compta ja amb cinc obres. L'inspector ha d'esclarir la mort d'un polític independentista. Pocs dies abans, l'havien vist amb una prostituta de luxe, Claire. És situada a l'any 2014.

—**Volíeu donar alguna idea, alguna tesi personal, sobre el futur que ens espera, o només heu pensat a crear un futur que fes creïble uns personatges de ficció?**

—És això darrer. Especulo amb una Barcelona possible, tot i que ja sé que no tot allò que hi apareix ho serà, com les rondes aèries. Però sí que hi ha coses probables, com els aldarulls i un escenari polític diferent del que tenim. Passa que, com que és una novel·la negra, em permet de posar la lupa als aspectes morals de la societat i fer una dissecció de la naturalesa humana, capaç de cometre un crim.

—**Teníeu pensat de dedicar una sèrie al vostre inspector, des de l'inici?**

—No. Me l'imagino el 1995. I això dóna peu a la novel·la *L'olor de la pluja*, finalista de dos premis, que finalment es publica, deu anys més tard d'haver-lo pensat, a la Magrana, el 2006. Per aquesta raó, les novel·les han aparegut sense seguir l'ordre en què han estat escrites, desendregades.

—**L'heu hagut de perfilar, novel·la a novel·la, o ja era dibuixat del tot, amb la primera novel·la?**

—Crec que ja havia definit el personatge, amb les característiques del policia que ho ha vist tot, que treballa solt, que veu sovint la mare...

—**Un personatge que coincideix amb més detectius, no?**

—Sí, és possible que tingui ressons. Algun crític l'ha anomenat el Colombo català. Alguns lectors hi troben trets comuns. Físicament és molt diferent, tot i que mai no n'he fet una descripció acurada.

—**Per què?**

—M'interessa més que el lector es creï ell mateix el personatge que no pas crear-lo jo, tot i que amb alguns altres personatges sí que ho faig.

THIÀ DAGUIC

Jordi de Manuel publica a Edicions 62 *Mans lliures*, novel·la negra ambientada a la Barcelona del 2014.

—**El fet que els relats hagin aparegut desordenats i que les novel·les tinguin segells editorials diversos pot haver perjudicat la recepció dels llibres?**

—És possible. De totes maneres he publicat al ritme que volia i els salts els he determinats jo. I pel que fa al canvi d'editorial no ha de tenir conseqüències. No hi entenc gaire, en aquests afers. De tota manera he de dir que em sento molt a gust ara amb Edicions 62.

—**No us hauria agradat sortir en una col·lecció de sèrie negra o bé en una sèrie pròpia?**

—No ho sé. Ho haurien de respondre els editors. Ara bé, publicar novel·la negra en col·leccions generalistes contribueix a normalitzar el gènere.

—**Com fa la vostra editorial amb Camilleri i Donna Leon, no?**

—Sí. El lector català s'ha normalitzat també llegint obres de gènere en col·leccions de literatura generalista. Estaria molt bé que li toqués el torn a la ciència-ficció,

perquè és un gènere que ajuda molt a entendre el món.

—**L'ideal seria fidelitzar el lector i mantenir vius tots els llibres. Penseu que ho heu aconseguit?**

—M'encantaria dir que sí, però mantenir vius els llibres anteriors depèn de moltes coses, de factors que a vegades l'escriptor no pot controlar. És difícil, però a vegades revifem.

—**A les vostres novel·les, la complexitat de la trama i del misteri és, com fa l'Agatha Christie o Conan Doyle, primordial o més aviat un element secundari del relat? Em sembla que és això darrer.**

—Sí, és un element secundari. A *Mans lliures* la cosa important és la situació, la vida dels personatges. I poder plantejar una visió especulativa sobre un futur proper, en un context de crim organitzat, autòcton.

—**Una visió optimista o pessimista?**

—Jo sóc optimista per naturalesa. Per tant, vull pensar que les coses aniran millor. Ara, el meu món es més fosc, és més negre, amb situacions que a vegades, no en aquesta novel·la, voregen la catàstrofe. És un món que mai no desitjaria ni penso que succeeixi. A *Mans lliures*, la possibilitat de tenir un estat català sí que estaria bé.

Lluís Bonada